

AŬTUNAJ FLOROJ.

DEK ORIGINALAJ POEMOJ DE

D^{RO} STANISLAV SCHULHOF
EN PARDUBICE (BOHEMIJO).

Klub
de Esperantistoj
v Ĥiršov.

1912.

UNIVERSALA ESPERANTIA LIBREJO
- 10, RUE DE LA BOURSE, GENÈVE (SVISUJO) -
PREZO 0'25 Sm.

ĈIUJ RAJTOJ REZERVITAJ.

PRESEJO J. SCHOLLE EN CHRUDIM (BOHEMUJO).

AL MAJSTRO

DRO L. L. ZAMENHOF,

AŬTORO DE ESPERANTO

DEDIĈAS

RESPEKTPLENE KAJ SINCERE

LA AŬTORO.

El «Mia Penso» de

Sur Parnason mi foje suriri intencis, sed la Parnaso estis jam plena; pri laŭroj mi foje songis, sed anstataŭ laŭroj mi trovis nur dor-
nojn; en korojn mi enpenetri foje penis, sed la koroj estis fermitaj.

1

Kun ĉi tiuj maltrankvilaj pensoj mi sendas
ĉi tiun mian trian modestan verketon en la
vastan mondon.

En aŭtuno de jaro 1912.

Dro Stanislav Schulhof.

KIAL VI MIN VEKAS EL LA DORMO?

Al sinjoro STANISLAW KAROLCZYK (Eska).

Mi profunde kaj kviete jam ekdormis,
tute sen la sonĝoj kaj sen intereso,
ĝi, mi kiun tiel longe serĉis, vokis,
la fabela, sorĉa akvo de l'forgeso
ĉiujn miajn pensojn preskaŭ jam sufokis.

Mi similis kvazaŭ jam al somnambulo,
senkonscie spiris, kiel malsanulo
en dolĉeta atmosfer' de kloroformo —
Kial vi min vekis el la dormo?

Nun mi ree vivas! Hela estas tago,
plena estas la aero de la kantoj;

homoj venas, iras, vundojn miajn tuŝas
 kaj severe, kiel iaj kritikantoj
 provas sangon, kiu sur la vundoj kuŝas.
 Ho, doktoroj, nur ĝin provu kun kuraĝo!
 Ĝi ja estas vera kora fluidaĵo,
 tute *Fundamenta* kaj laŭ leĝa formo —
 Kial vi min vekis el la dormo?

Ĝis al lasta tago mi deziris dormi,
 nur profunde dormi, eĉ sen rememoro;
 mi estingi volis ĉiun mian amon
 kaj mi preskaŭ jam sukcesis en la koro
 kvietigi mian brulevarman flamon.

Jen, Sinjor', vi strange antaŭ mi ekstaris!
 Ho, respondu, kion mi nur al vi faris,
 ke vi, nekonata, tute sen informo
 min subite vekas el la dormo?

13./I. 1912.

SOVAĜA KANTO.

Al sinjoro STANISLAW BRAŬN (Wiktor Elski).

Foje en aŭtuno, kiam birda aro
 sin pretigis flugi ien trans la maro,
 kiam en la parko velkis lasta flor',
 tiam ankaŭ mia kanto bela, juna
 eksopiris je la lando varma, suna
 kaj kun birda svarmo flugis de mi for.

La printempo venis en sekvinta jaro
 kaj de sud' kun birda petolema aro
 venis ankaŭ mia forfluginta kant';
 mi ĝin kompreneble logis, kapti penis,
 sed la sovaĝulo min jam ne komprenis
 kaj sin al mi kaŝis ie en lekant'.

Klub
 ĉeĥých esperantistů
 v Brně

Tial, se vi kanton mian koni volas,
 serĉu en natur' ĝin, kie vivo bolas,
 sed ne en la libroj, ie sur paper';
 inter papilioj, muŝoj, floroj ĉarmaj,
 sur herbejo verda, en radioj varmaj
 mia kant' petolas ie sur la ter'.

Mi ne scias, kie vi ĝin serĉi devas,
 kie ĝi sin kaŝas, kie nune revas,
 aŭ ĉu je vi ridas ie el sekret';
 eble ĝi fariĝis bonodora floro
 kaj ĵus hejmen portas ĝin sur juna koro
 ia sopiranta, bela knabinet'.

11./III. 1912.

Aperis en Pola Esperantisto.
 En polan lingvon tradukis Czesław Kozłowski.

RECEPTO POR FARI BONAĴN VERSAĴOJN.

Vi do volus scii, kiamaniere
 oni lernas skribi versojn esperantajn?
 Kiel rimojn trovi, kiel belan senton,
 kiel lerni ĝuste uzi la akcenton
 por versaĵojn fari ĉarmajn, elegantajn?

Nu mi al vi, kara, kun plezur' respondos
 kaj fidindan donos al vi eĉ recepton,
 kiamaniere kaj sen embaraso
 vi rapide lernos rajdi sur Pegaso
 kaj en redakcioj trovos bonakcepton.

Vi unue devos studi la libreton
pri la versfarado kaj pri la rimaro,
kaj por ke vi agu ĝuste kaj laŭ plano
vi aĉetos al vi veston el ŝaflano,
por vin bone ŝirmi kontraŭ nazkataro.

Vi ja scias certe, ke dum la printempo
oni la plej ofte faras versojn ĉarmajn,
ke printempe tiklas la plej multe plumo,
sed ke nin minacas ankaŭ malvarmumo,
tial mi eĉ ŝuojn rekomendas varmajn.

Kiam la libreton vi trastudos, nune
iru en naturon, eble en arbaron,
se nur eble iru tien post krepusko
kaj sidigu tie vin sur ŝton' aŭ musko
kaj tralegu ree bone la rimaron.

Vi ekvidos certe flugi la birdetojn
kaj en musko ankaŭ kreski junan floron,
ĉarman lekanteton, eble eĉ galanton,
kaj de arboj aŭdos vi nun dolĉan kanton,
kiu ĝojoplena faros vian koron.

Bone eĉ memoru, ke sen sun' kaj steloj
estas poezio preskaŭ nelegebla,
sed samtempe skribi pri belega luno,
pri brilantaj steloj kaj pri varma suno
eĉ en Esperanto estas aj' ne ebla.

Bone estas ankaŭ, se en la arbaro,
kiun vi elserĉos, plendos najtingaloj
kaj se rivereto plaŭdos en proksimo,
tiam ne komponi estus vere krimo
kontraŭ ĉiuj homoj, kontraŭ la ĵurnaloj.

Sed plej bone estas, se vi kun knabino
brak' ĉe brako ie en arbaro vagos;
ĝi instigas ĉiam en plej alta grado
al la poezio kaj al versfarado,
kion la gazetoj al vi bone pagos.

Aperis en Lingvo Internacia.

16./III. 1912.

KANTO DE L'SKLAVO.

Nun mi hele vidas, ke la sorto mia
estas alligita al vi per kateno,
ke mi nune ĉiam kun vi devos iri,
ke mi certe ne sukcesos jam akiri
liberecon, mia nova suvereno!

Multefoje mi forĵetis mian plumon,
eĉ emblemon vian, stelon kvinradian,
en la koro fajron mi estingi penis,
sed vi senkompate ĉiam min ekprenis
kaj min pluen, pluen trenis, sklavon vian.

Al vi apartenas nune vivo mia,
ĉio, kion jaroj lasis en la koro;

vin mi nune sekvas kiel somnambulo,
tute kontraŭvole, tute sen postulo
kaj mi jam ne revas eĉ pri laŭr' kaj gloro.

Kie vi nur prenis tiun sorĉan forton?
Vi tra landoj marŝas sen la sang' sur glavo,
sen kanonoj, nur kun via verda stelo,
kaj vin malgraŭ tio sekvas sen ribelo
ĉiam novaj, blinde obeemaj sklavo.

Pli kruelan, ol la famaj uzurpantoj
vi alportis al ni en la mondon moron;
ili piedbatis homajn liberecojn,
de la landoj ŝiris partojn, limojn, pecojn,
sed vi ŝiras el la brustoj nian koron.

Aperis en La Marto.

8./VII. 1911.

KANTO PRI ESPERO.

Cu vi aŭdis jam pri la evangelio,
kiu en la form' de juna, verda stelo
brilas hele al homaro sur ĉielo?
Ĉu vi aŭdis jam pri unu familio,
kiu nun formiĝas gaje en homaro
malgraŭ landaj limoj, malgraŭ vasta maro?

Ho, vi certe aŭdis, sed vi sen konfido
ekrigardas al ĉielo, kie Dio
reaperas al ni verda en radio.
Al la tero celas via laca vido
kaj la strangajn aĉaĵojn en la nuboj
vi renkontas nune nur kun rid' kaj duboj.

Kiu vin kondamnas, teraj kreitaĵoj!
Humo estas via propra baz' kaj sfero,
ĉiutagan panon donas al vi tero,
ĝi ja estas font' de l'viv' kaj ĉiuj aĵoj,
dume la ĉiel' vin ofte, ofte trompis,
kaj evangeliojn siajn krude rompis.

Dio mem, laŭ Sankta Skribo, foje venis
sur la teron, ĉarma, nobla kun devizo,
ke sur tero iĝu nova paradizo,
sed sur Kalvario morto lin ekprenis,
kaj je lia nomo, kaj pro lia amo
plena estis poste mond' je larm' kaj flamo.

Preskaŭ du mil jarojn poste sur Sekvano
ree Dio ekaperis al homaro,
nova Dio, ree granda kun fanfaro,
homajn rajtojn portis li en unu mano,
sed en dua li alportis malesperon
kaj cent mil da tomboj kovris francan teron.

Tamen sen Espero, kia estus vivo?
Eĉ se nin forlasas niaj belaj revoj,
eĉ se nin ekridas, kiel maraj mevoj

Ĉiuj
ĉeokŭch esperantistoj
* Bruc.

kaj en rub' disfalas ĉiu perspektivo,
vivo sen Espero estus sen risorto,
senenhava vivo, animala sorto.

Tial brilu al ni steloj sur ĉielo!
Brilu, brilu, eĉ se via ĉarma brilo
estas sen substanco, tute sen utilo
kaj neatingebla dezirata celo!
La infero estus nia viv' sur tero,
se ĝin ne dolĉigus iam la Espero.

19./VII. 1911.

Aperis en Bohema Revuo Esperantista 1911.

FRANCESCO PETRARCA.

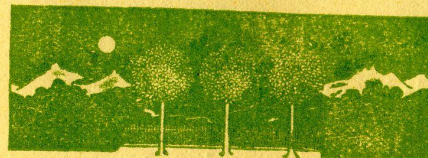
Al vi, eminenta majstro de l'soneto
mi dediĉas tiun simplan kanton mian
kaj de poezio formon plej gracian
mi elektis por ĝi, simpla poeteto.

Nur malhele, kiel en la silueto
mi vin vidas, majstro mia, amebrian,
vian ĉarman Laŭron, ĉastan, abstemian,
nokte deziranta ie en sekreto.

Flame vi sopiris je la kor' de Laŭro,
sed la ĉarma al vi ĉiam malaperis,
kiam vi ŝin tuŝi provis delikate;

tute same, majstro, al mi senkompate,
kiam certe ĝin jam teni mi esperis,
glitis for el miaj manoj verda laŭro.

29./VI. 1911.

FUNEBRA KANTO AL LA MEMORO DE GRAFO L. N. TOLSTOJ.

De sensignifa rusa Astapovo
trans land' kaj maroj flugas stranga movo.
Li, kiu tiom amis mondon tutan,
ĵus finis vojon sian, grandan, krutan.

Ne sonos en preĝejoj sonoriloj,
nur homaj koroj ploros, centoj, miloj,
kaj oni sen kantado kaj sen preĝo
en tombon metos lin laŭ pastra leĝo.

La simplan ĉerkon sekvos granda aro
kaj ploro korŝiranta nun sen baro
ĉielen flugos el la kor' de l'gento,
al kiu apartenis lia sento.

Sed via ploro estos nur blasfemo.
 Lin gardos eklezia anatemo
 kaj de la tombo vin kun viaj larmoj
 forpelos poste eble la ĝendarmoj.

Ho, povas plori vi popolo muta,
 en hejmo lia kaj en mondo tuta
 sur tomb' de homo nobla, granda, ĉasta,
 de rusaj landoj ĝis al maro vasta.

Ho, multefoje en la historio
 similan stelon eklumigis Dio;
 ĝi brilis nokte kiel la juvelo,
 sed ĉiam malaperis de ĉielo.

Kaj ĉiam la fabelo sin ripetis.
 Vi ree ŝarĝon vian trenis, ĵetis
 kaj atendadis ree sen murmuro
 ĉu nova stel' aperas en lazuro.

Bohema originalo de la samo aŭtoro
 aperis en »Osvěta Lidu« 22./XI. 1910.

6./VII. 1912.

AL LA MEMORO DE W. T. STEAD.

MOTO: Nearer my God to thee....

Tutan mondon skuas unu granda ĝemo
 de la oriento ĝis al okcident',
 plej funebra sonas ĉie rekviemo
 kaj la korojn premas unu sola sent'
 pro vi, kiuj laŭ mistera dia plano
 kuŝas en la profundaĵ' de l'oceano.

La plej granda, nobla verko de l'homaro
 kun vi ekbatalis, granda, ho, natur',
 kun vi de sekretoj plena, vasta maro,
 kun vi stranga elemento sen mezur'!

Tamen, ve, ne estas homa fort' sen limoj,
 kaj sur fundon maran falas la viktimoj.

Klab
 českých espr
 v Br

Unu kunpuŝiĝo kaj... finiĝas ĉio!
Mastoj tuj falegas, staras la radar',
kaj la koron disŝiranta plor' kaj krio
disvastigas en mallumo sur la mar'.

Homā verko ŝanceliĝas kiel ŝelo
kaj en ondoj dronas ankaŭ *Verda Stelo*.

Ho, al multa hom' en hor' terura, sorta
lasta rifuĝejo estis vi, Esper',
antaŭ ol lin mara ondo, ŝaŭma, forta
portis for en strangan mondon sen mizer'.

Ho, Espero, via plej fervora ano
ankaŭ dormas nun sur fund' de l'oceano.

Kaj la maro ree ondojn siajn rulas
sur profunda tomb' sen krucoj kaj sen nom',
frosta vent' de nord' per sia kanto lulas
ilin en plej nobla tombo de la hom':

»En nemezurebla, nekonata spaco,
dormu, dolĉe dormu en eterna paco.«

20./IV. 1912.

Aperis en »The British Esperantist«, 1912.

LETERO AL AMIKO ESKA.

Reminiscenco pri Kraków.

Fine mi ĝin trovis, kanton mian belan,
kanton kiun vane serĉis mi en kor',
ĝi infano estas mia efektiva,
part' de koro mia, varma, juna, viva,
sur herbej' aŭtuna elkreskinta flor'.

Ho, mi ĝin rekonas, mi eĉ horon scias,
kiu sonis tiam nokte sur horlog';
sur benketo sidis ni en Plantacio

kaj kun kor' krevanta kaj kun emocio
pri hejm' via ni parolis, via Łódź.

Homoj preteriris, noktaj geamantoj,
brako ĉe la brako, koro ĉe la kor';
en iliaj vejnoj ruĝa sango bolis,
siajn esperetojn ĉiuj priparolis —
ho, benata estu, vi, meznokta hor'!

Tiam koron mian mi al vi malfermis,
kiel se vi estus mia amatin',
kaj dum ni parolis unu kun alia
nova kant' ekĝermis en interno mia,
sed survoje hejmen mi, ho, — — perdis ĝin.

Tage, nokte mi ĝin serĉis, tamen vane,
ĉiuj ĝiaj postesignoj estis for.
Eble, pensis mi, ĝin vento superŝutis,
eble ĝin por ĉiam terintern' englutis,
mi ĝin de tiama ne ekvidis hor'.

Kia stranga vere estas ĝi hazardo,
ke ĵus vi ĝin trovis ie sur la voj'!
Kvankam vi alian al ĝi formon donis,
tamen mi la kanton mian tuj rekonis —
dankon al vi pro farita al mi ĝoj'.

20/VIII. 1912.

RIMARKO: Plantacioj estas parko sur la loko de iamaj
muroj kaj remparoj, kiuj ĉirkaŭadis en mez-
epoko la urbon Kraków.

VI FELIĈAJ HOMOJ ĈIUTAGAJ!

Vi feliĉaj homoj ĉiutagaj!
Malrapide, lace vivo via fluas,
ondoj vin ne ĝenas, ventoj vin ne skuas
kaj regule pulsas via kor',
ĉe la forn' vi sidas, kie brulas ŝtipoj,
dume sur la maro ĝemas mia ŝipo
kaj la vent' min pelas for kaj for.

Vi feliĉaj homoj ĉiutagaj
tamen sekvi vivon vian mi ne volas.
Je senlimaj landoj sango mia bolas,
je la viv' sen brido, sen katen';
je la amo al la nuna nesimila

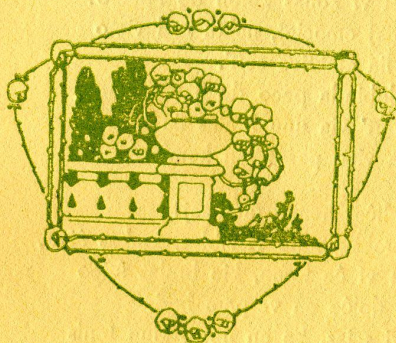
nur sopiras mia koro maltrankvila,
maltrankvila kor' de Beduen'.

Vi feliĉaj homoj ĉiutagaj!
Kiu el vi konas koron de l'poeto?
Strangaj emocioj, nokta malkvieto
estas lia efektiva sort'.
Pro dubinda peco de fiktiva gloro,
pro vort' via unu brulas lia koro
kaj la vivo pasas sen komfort'.

Vi feliĉaj homoj ĉiutagaj!
Malproksime de vi siblas, krakas ŝipo,
dume vi ĉe forno, kie brulas ŝtipoj
sidas dolĉe en vespera hor'.
Ĉu vi scias, ke en libro, kiun tenis
vi en manoj, kaj ĝin eble ne komprenis,
konvulsie ĝemas homa kor'?

29./III. 1912.

Fino.

ENHAVO:

Antaŭparolo	5
Kial vi min vekas el la dormo?	7
Sovaĝa kanto	9
Recepto por fari bonajn versaĵojn	11
Kanto de l'sklavo	14
Kanto pri Espero	16
Francesco Petrarca	19
Funebra kanto al la memoro de grafo N. L. Tolstoj	21
Al la memoro de W. T. Stead	23
Letero al amiko Eska	25
Vi feliĉaj homoj ĉiutagaj	28

De la sama aŭtoro jam aperis:

PER ESPERO AL DESPERO,

dek originalaj poemoj.

KION LA VIVO ALPORTIS,

dek originalaj poemoj.

Ĉiuj verketoj estas riceveblaj en ĉiuj
esperantaj librejoj, precipe:

Universala Esperantia librejo, 10, rue de la
Bourse, Genève (Svislando).

Presa Esperantista Societo, 33. Rue Lacepède,
Paris.

F. Topič, Ferdinandova tř. 11. Praha (Bohemujo).

Ludoviko Kókai, esperanta librejo IV. Károly-
utca I. Budapest (Hungarujo).

Librejo »Esperanto«, Tverskaja 28, Moskvo
(Rusujo).

The British Esperanto Association, Museum
Station Buildings 133—136 High Holborn
W. C. London (Granda Britujo).

Algemeene Boekhandel »Espero«, Prinsestraat
48, 's-Gravenhage (Nederlando).

Fr. Ebert, esperanta librejo, Str. Floryanska
35, en Kraków (Galicio).

Ludwik Fischer, Piotrkowska 48, Łódź (Polujo).

BOHEMAJ GRENATOJ

POEMARO DE

D^{RO} STANISLAV SCHULHOF

ČESKÉ LIDOVÉ KNIHKUPECTVÍ A ANTIKVARIÁT
(JOSEF SPRINGER)

v Praze II., nároží Jilské (č. 24) a Karlovy ul.

Filiálka: Kr. Vinohrady, Purkyňovo nám. „Na Valdeku“.